

VERTEC.

Izhaja
1. dné v
mesecu
in stoji
za celo
leto 2 gl.
40 kr.,
za pol
leta 1 gl.
20 kr.
Po
pošti:
za celo
leto 2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.



Naroč-
nina naj
se na-
prej pla-
čuje in
pošilja
ured-
ništvo v
žent-
peter-
skem
pred-
mestji
hš. št. 15
v Lju-
bljani.
(Lai-
bach.)

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 9.

V Ljubljani 1. septembra 1873.

Leto III.

Okamenela dežela.

Popot'val je mladenič že mnogo mnogo let,
Obhodil daljne kraje, že bil je „križemsvet“;
Ko nekega večera nebó se zatemni,
Popotnik mlad v temoti pot pravi izgreši.

Nij vedel kaj početi; k pečini strašnej gré,
Tam hotel je vedriti, in čakati do dné. —
Al komaj vanjo stopi, prestrašno zagermi,
Neznana pa svitloba votlino razsvetli.

„Kaj more tukaj biti; od kod svitloba ta?
Ko zunaj vse je temno? — Pogúm sedaj velja!“ —
Mladenič dalje stopa, začudi se močno,
Kristalne vidi stebre, bliščeče kot srebró.

Čim dalje zdaj koraka, tem lepše se mu zdi,
Do konca jame pride, počitka si želi.
Na kámenu naslonjen, povési zdaj glavó
V podzemeljskej votlini zaspal je prav sladkó.

Al' ko mladenič zjutraj se zopet probudi
Od daleč glas se čuje, ki to-le govori:
„V deželo okam'nelo, mladenič si se vjel,
Ki jo zaradi mene Najvišji je proklél.

In blizu k njemu pride podoba črna vsa,
Na palico operta iz čistega zlatá.
„Mladenič, miren bodi! jaz prosim te lepó,
Deželo okam'nelo ti rešiš zdaj lehko.“

„S to palico po steboru udaril boš trikrat
Deželo okam'nelo boš videl na enkrat.
Pa predno boš to storil, poslušaj dalje me,
Dežela okam'nela kako postala je.“

„Jaz bila sem kraljica; sodila sem ostró,
Nedolžnemu človeku odvzela sem glavó.“
In ko so mi dejali: „Krivično sodiš ti!“
Hotela sem tajiti: „Naj vse okamení;

„Če bil je po nedolžnem jetnik pod meč dejan!“ —
Al' čuj! takój osvete napočil mi je dan.
Se nijsem to izrekla, prestrašno zagermí —
In moja vsa dežela na hip okamení. — — —

„Le kedar bo na grobu nedolžnega stal križ,
Na strani s tem napisom — kar lahko ti storiš —
„*Krivično bil sem sojen, pod brídki meč dejan*“ —
Bo mojega terpljenja ték še le dokončan.

„A zdaj mladenič stóri! jaz prosim prav lepó,
Da rešena dežela okamenela bo.“ —
Mladeníc gre do groba, in križ ko zasadi,
Dežela okam'nela se spet izpremení.

Pastirci spet so pasli, vse bilo je živó,
Obdelovali polje kmetičí so skrbnó;
Kraljica kraljevala tako je kot nekda
Dežela okam'nela spet zémeljski je raj.

V spomin pa te dogodbe, križ stavijo visok,
Ki vedno še naznanja, da je pravičen Bog.
Nikdar ne sodi krivo, da Bog ne udari te,
Za razžaljivce svoje mehko imej sercé!

F. Šotina.

N e p o z a b i m é.

(Povest iz vojaškega življenja; poslovenil A. Skaloljub.)

Pri 12. peščevem polku v Brodnicaх je bil leta 1809 serežan z imenom Pierre Pitois (Pierr' Pitoa), rojen iz še neolikanega kraja Burgunške dežele z imenom Morvan. Njegovi tovariši so ga imenovali „lomasta“ to je Pierre. Bil je priden vojak, a pri tem, kakor mu so vojaki večkrat rekli, pust kot usnje. Zmirom prvi v ognji (boji) in zadnji iz ognja, imeli so ga za človeka, ki ljubi le dve reči na svetu, namreč: strelni prah in žvižganje strelnih krogelj. Oni ki so ga na bojišči videli, kedar se je z žarečimi očmi in strastnim pogledom podal v ljuti boj, rekli so navadno, da je majhna četa za lomasta le uboga pest. —

Nekega dne je pisal naš prijatelj Pierre list svojemu polkovniku, ter ga prosil, da bi mu dovolil iti domóv k izbolelej materi, da bi jej stregel. Tudi je še pristavil, da je njegov oče osem in sedemdeset let star in hrom, ter ne more ubogej ženi prav nič pomagati.

Obljubil je tudi, da se hoče takój, ko bode mati ozdravela, zopet poverniti k polku.